

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.355/2015/28. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év szeptember hó 13. és 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta, és 2016. szeptember 15. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. év szeptember hó 25. napján kelt 25.B.539/2013/374. számú ítéletét I.r., II.r. és III.r. vádlottakkal szemben **megváltoztatja.**

I.r., II.r. és III.r. vádlottak terhére rótt vagyon elleni erőszakos bűncselekmények esetében a bűnszervezetre utalást mellőzi.

I.r. vádlottal szemben a 9 rb. bűnszervezetben társtettesként elkövetett rablás büntetteként értékelt cselekményeket 9 rb. társtettesként elkövetett rablás büntettének (1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés c./ pont **I. és II. fordulat**),

9 rb. bűnszervezetben elkövetett rablás büntetteként értékelt cselekményeket **8 rb.** rablás büntettének (1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés c./ pont **I. és II. fordulat**), valamint rablás büntettének (1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (4) bekezdés c./ pont) **minősíti.**

A 3 rb. társtettesként elkövetett rablás büntettének, valamint a 4 rb. rablás büntettének minősített cselekmények anyagi jogi megjelölése helyesen 1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés c./ pont **I. fordulat**.

II.r. vádlottal szemben a 9 rb. bűnszervezetben társtettesként elkövetett rablás büntetteként értékelt cselekményeket 9 rb. társtettesként elkövetett rablás büntettének (1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés c./ pont **I. és II. fordulat**),

9 rb. bűnszervezetben, felbujtóként elkövetett rablás büntetteként értékelt cselekményeket **8 rb.** **bűnsegédként** elkövetett rablás büntettének (1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés c./ pont **I. és II. fordulat**), valamint **bűnsegédként** elkövetett rablás büntettének (1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (4) bekezdés c./ pont)

A 4 rb. felbujtóként elkövetett rablás büntettének értékelt cselekményeket 4 rb. **bűnsegédként** elkövetett rablás büntettének (1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés c./ pont **I. fordulat**) **minősíti.**

A 3 rb. társtettesként elkövetett rablás büntettének minősített cselekmények anyagi jogi megjelölése helyesen 1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés c./ pont **I. fordulat**.

III.r. vádlott terhére rótt bűncselekményeket

6 rb. bűnsegédként elkövetett lopás büntettének (Btk.370.§ (1) és (2) bekezdés ba./, bb./, (4) bekezdés b./ pont),

10 rb. bűnsegédként elkövetett lopás büntettének (Btk.370.§ (1) és (2) bekezdés ba./, bb./, és (3) bekezdés b., ba./ pont),

2 rb. bűnsegédként elkövetett lopás vétségének (Btk.370.§ (1) és (2) bekezdés b./, ba./, bb./ pont) és

2 rb. információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás büntette kísérletének (Btk.375.§ (1) és (5) bekezdés) **minősíti.**

I.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 13 (tizenhárom) évre,

II.r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 11 (tizenegy) évre **enyhíti.**

A büntetéseket I.r. és II.r. vádlottakkal szemben - helyesen - mint különös visszaesőkkel szemben tekinti kiszabottnak.

III.r. vádlottal szemben a szabadságvesztés tartamát 5 (öt) évre, a közügyektől eltiltás mint mellékbüntetés tartamát 5 (öt) évre enyhíti. A szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani.

III.r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

A polgári jogi igényként elbírált követelések jogcíme helyesen kártérítés.

I.r. vádlott külön 30.000 (harmincezer) Ft, II.r. vádlott külön 17.274 (tizenhétezer-kettőszázhetvennégy) Ft, míg I.r. és II.r. vádlottak egyetemlegesen 30.000 (harmincezer) Ft és I.r., II.r. és III.r. vádlottak egyetemlegesen 223.620 (kettőszázhuszonháromezer-hatszázhusz) Ft illetéket kötelesek külön felhívásra az államnak megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét valamennyi vádlottal szemben helybenhagyja.

I.r. vádlott lakcímét pontosítja.

I.r., II.r. és III.r. vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 101.600 (egyszázegyezer-hatszáz) forint bűnügyi költségből II.r. vádlott 50.800 (ötvenezer-nyolcszáz) Ft-ot, míg III.r. vádlott 50.800 (ötvenezer-nyolcszáz) Ft-ot köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2015. szeptember hó 25. napján kelt 25.B.539/2013/374. számú ítéletével I.r. vádlott bűnösségét - mint különös visszaeső - 9. rb. bünszervezetben társtettesként elkövetett rablás büntetében (1978. évi IV. tv. 321.§. (1) bekezdés, (3) bekezdés c.) pont) 9 rb. bünszervezetben elkövetett rablás büntetében (1978. évi IV. tv. 321.§. (1) bekezdés, (3) bekezdés c.) pont) 3 rb. társtettesként elkövetett rablás büntetében (1978. évi IV. tv. 321.§. (1) bekezdés, (3) bekezdés c.) pont) 4 rb. rablás büntetében (1978. évi IV. tv. 321.§. (1) bekezdés, (3) bekezdés c.) pont) 2 rb. rablás büntetében (1978. évi IV. tv. 321.§. (1) bekezdés) 1 rb. testi sértés büntetében (1978. évi IV. tv. 170.§. (1) bekezdés, (6) bekezdés I. fordulat) 26 rb. testi sértés büntetének kísérletében (1978. évi IV. tv. 170.§. (1) bekezdés, (6) bekezdés I. fordulat) 1 rb. készpénz helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés büntetében (1978. évi IV. tv. 313/C §. (1) bekezdés b.) pont, (3) bekezdés a.) pont) 1 rb. készpénz helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében (1978. évi IV. tv. 313/C §. (1) bekezdés b.) pont, (2) bekezdés I. fordulat) 2 rb. készpénz helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének kísérletében (1978. évi IV. tv. 313/C §. (1) bekezdés b.) pont, (2) bekezdés I. fordulat) 6 rb. társtettesként elkövetett készpénz helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében (1978. évi IV. tv. 313/C §. (7) bekezdés a.) pont) 6 rb. készpénz helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében (1978. évi IV. tv. 313/C §. (7) bekezdés a.) pont) 3 rb. társtettesként elkövetett okirattal visszaélés vétségében (1978. évi IV. tv. 277.§. (1) bekezdés) és 5 rb. okirattal visszaélés vétségében (1978. évi IV. tv. 277.§. (1) bekezdés),

II.r. vádlott bűnösségét - mint különös visszaeső - 9 rb. bünszervezetben társtettesként elkövetett rablás büntetében (1978. évi IV. tv. 321.§. (1) bekezdés, (3) bekezdés c.) pont) 9 rb. bünszervezetben felbujtóként elkövetett rablás büntetében (1978. évi IV. tv. 321.§.(1) bekezdés, (3) bekezdés c.) pont) 3 rb. társtettesként elkövetett rablás büntetében (1978. évi IV. tv. 321.§. (1) bekezdés, (3) bekezdés c.) pont) 4 rb. felbujtóként elkövetett rablás büntetében (1978. évi IV. tv. 321.§. (1) bekezdés, (3) bekezdés c.) pont) 3 rb. rablás büntetében (1978. évi IV. tv. 321.§ (1) bekezdés) 1 rb. bűnsegédként elkövetett testi sértés büntetében (1978. évi IV. tv. 170.§. (1) bekezdés, (6) bekezdés I. fordulat) 24 rb. bűnsegédként elkövetett testi sértés büntetének kísérletében (1978. évi IV. tv. 170.§. (1) bekezdés, (6) bekezdés I. fordulat) 3 rb. testi sértés büntetének kísérletében (1978. évi IV. tv. 170. §. (1) bekezdés, (6) bekezdés I. fordulat) 1 rb. készpénz helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében (1978. évi IV. tv. 313/C §. (1) bekezdés b.) pont, (2) bekezdés I. fordulat) 8 rb. társtettesként elkövetett készpénz helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében (1978. évi IV. tv. 313/C §. (7) bekezdés a.) pont) 3 rb. készpénz helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében (1978. évi IV. tv. 313/C §. (7) bekezdés a.) pont) 3 rb. társtettesként elkövetett okirattal visszaélés vétségében (1978. évi IV. tv. 277.§. (1) bekezdés) 8 rb. okirattal visszaélés vétségében (1978. évi IV. tv. 277.§. (1) bekezdés) állapította meg, ugyanakkor II. r. vádlottat az ellene 2 rb. 1978. évi IV. tv. 313/C §. (7) bekezdés a.) pontjába ütköző és aszerint minősülő jogtalan megszerzéssel elkövetett készpénz helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége, valamint 1 rb. az 1978. évi IV. tv. 277.§. (1) bekezdésébe ütköző okirattal visszaélés vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

III. r. vádlott bűnösségét 18 rb. bünszervezetben bűnsegédként elkövetett rablás büntetében (1978. évi IV. tv. 321.§. (1) bekezdés, (3) bekezdés c.) pont) 2 rb. készpénz helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének kísérletében (1978. évi IV. tv. 313/C §. (1) bekezdés b.) pont, (2) bekezdés I. fordulat) állapította meg.

I. r. vádlottat, valamint II. r. vádlottat 15 - 15 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre valamint mellékbüntetésül 10-10 év közügyektől eltiltásra, míg III. r. vádlottat 8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre valamint mellékbüntetésül 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Mindhárom vádlott esetében kimondta, hogy feltételes szabadságra nem bocsáthatóak. A vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésükbe beszámítani rendelte, rendelkezett a magánfelek által előterjesztett polgári jogi igény elbírálásáról, a vádlottakat terhelő illeték fizetési kötelezettségről, a bűnjelekről valamint a bűnügyi költségről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindhárom vádlott terhére súlyosításért jelentett be fellebbezést; míg az I. , II. és III. r. vádlottak valamint a védőik elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért éltek perorvoslattal.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1078/2012/46. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett a megállapított tényállásokat teljes mértékben megalapozottnak találta. Az ügyészség észrevételezte ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság több helyen a tényállásban szerepeltette a bizonyítékok értékelésének egy részét, amelyet onnan mellőzendőnek tartott. A fellebbviteli főügyészség szerint a törvényszék indokolási kötelezettségének igen színvonalasan, szemléletesen, logikusan tett eleget, tényről tényre megfelelően következtetett, kizárva a mások általi elkövetést. Az adott tényállásokból okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére cselekményeik minősítésénél is - egy kivétellel - körültekintően járt el, jogi indokolása helytálló. Helyesen jutott azon következtetésre, hogy nincs indok arra, hogy az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. tv. rendelkezéseitől eltérjen, azonban a fellebbviteli főügyészség az elsőfokú ügyészi fellebbezés indokolását megalapozottnak találta a tekintetben, hogy a 2.5 tényállásban szereplő cselekmény minősítése korrigálandó. Az ügyészi vélekedés szerint a büntetés kiszabása körében jelentőséggel bíró körülmények felsorolása teljes körű, azonban a nagyobb számú és súlyú súlyosító körülmény nem nyert kellő értékelést, ezen kívül az enyhítő tényezők körében a testi sértés bünteténél kisebb a jelentősége a kísérleti szakban maradásnak, mivel csak a véletlenül múlt, hogy kizárólag egy esetben állt be a tényleges életveszély. Az ügyészség az elsőfokú bíróság járulékos rendelkezéseit törvényesnek találta. Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a 2.5 tényállással kapcsolatban módosítsa az 1978. évi IV. tv. 321.§. (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés c.) pontjának megfelelően, alkalmazzon a vádlottakkal szemben súlyosabb büntetést, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

III. r. vádlott a Fővárosi Ítéltáblához 2016. április 19-én érkezett 13-as alszámú valamint a fentivel tartalmában egyező 2016. június 14-én érkezett 22-es alszámú beadványaiban a fellebbezését megindokolta. Elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését illetve felmentését kérte, míg másodlagosan enyhítést indítványozott. Kiemelte, bűnössége nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást, a bizonyítékok értékelésekor a logika szabályait nem tartotta be a törvényszék.

I.r. vádlott védője a Fővárosi Ítéltáblához 2016. július 14. napján érkezett 24-es alszámú beadványában a perorvoslati nyilatkozatát részletesen megindokolta.

Ebben elsődlegesen indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárásra, egyúttal az első fokon eljár, az ítélelhozatalban is részt vett tanács tag , ülnök ellen a Be. 21.§. (1) bekezdés e.) pontja alapján - védenec nevében - „elfogultsági kifogást” is előterjesztett.

Másodlagosan szintén az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte a Be. 376.§. (1) bekezdésére alapított teljes körű megalapozatlanság alapján.

Harmadlagos indítványa arra irányult, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet megalapozatlanságát a Be. 352.§ (1) bekezdése alapján, az iratok tartalmára figyelemmel megfelelő ténybeli következtetések levonásával helyesbítse és a helyesbített tényállás alapján az I.r. vádlottat az ellene emelt vádak alól teljes egészében mentse fel.

Negyedleges indítványa a védenccé részfelmentését célozta, valamint azt, hogy a másodfokú bíróság mellőzze a bünszervezet keretében történő elkövetés megállapítását és a kiszabott büntetést enyhítse.

I.r. vádlott védője az indokolt fellebbezésében bizonyítási indítványt is előterjesztett, amely lényegét tekintve az elsőfokú eljárásban már megfogalmazott - a törvényszék által elutasított - bizonyítási indítvány megismétlése volt. A védő új ujjnyom szakértő kirendelésére tett indítványt továbbá kérte az ujjnyomot hordozó üvegpohár tárgyaláson történő felmutatását.

I.r. vádlott védője részletesen számba vette a megalapozatlansági okokat, továbbá rámutatott a bizonyítékok logikai láncolatának hibáira. Kritikával illette az elsőfokú ítélet „azonossági pontokra” vonatkozó részét, az ujjnyomat szakértővel kapcsolatos ténymegállapításokat, a hívásinformációból levont következtetéseket, továbbá a sértetti felismerésekkel kapcsolatos aggályait is megfogalmazta.

A jogi minősítés körében vitatta a csoportos elkövetés, a bünszervezetben történő elkövetés megállapíthatóságát, valamint a testi sértések körében nem értett egyet azzal, hogy I.r. vádlott cselekvőségével okozati összefüggésben az életveszélyes állapot bekövetkezésének reális lehetősége fennállt.

A büntetés kiszabása tekintetében álláspontja az volt, hogy a büntetési tétel felső határához közeli mértékben megállapított büntetés miatt az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezése alaptalan ezzel szemben a kiszabott büntetés enyhítése indokolt.

A járulékos kérdések tekintetében sérelmezte és méltánytalannak tartotta, hogy a tárgyalási szakban felmerülő bűnügyi költség túlnyomó és döntő hányadát kitevő ún. genetikus szakértői vizsgálat költségét az elsőfokú bíróság úgy róta a terheltek terhére, hogy a bizonyítás nem a terheltek vagy a védőik indítványára zajlott, továbbá a vizsgálatok kifejezetten a vádlottakra nézve kedvező, mentő bizonyítékot szolgáltatottak.

A másodfokú nyilvános ülésen I. r. vádlott védője az írásban már előterjesztett bizonyítási indítványait fenntartotta. Perbeszédében a korábbi, elsőfokú bíróság előtt előadott védőbeszédében, valamint a perorvoslati nyilatkozatában foglaltakat megismételte. Kiemelte, hogy a nyomozó kezében összpontosult 25-30 sértett sérelmére elkövetett bűncselekmény. Álláspontja szerint a sértetti felismerések közel sem tükrözik azt, ami a vádiratban szerepel, legalább annyian kizárták I. r. vádlottat, mint elkövetőt, mint ahányan őt kiválasztották. A védő a másodfokú bíróság előtti felszólalásában kiemelte, hogy csupán az elsőfokú bíróság rendelt ki nyomszakértőt az ügyben, ezen túl DNS vizsgálatot és antropológus szakértői bizonyítást is elrendelt. Megítélése szerint a másodfokú bíróság nem tehet mást, mint kirekeszti a bizonyítékok köréből az ujjnyomat szakértői bizonyítás eredményét. A sértett által nem tisztázható ugyanis, hogy bizonyosan abból a pohárból ittak, amelyről az ujjnyomat levételre került, a sértett első nyilatkozata szerint elmosott poharak voltak eltéve, későbbi elmondása szerint az elkövetők az inkriminált poharat elvitték. A hívásinformációk tekintetében hangsúlyozta, hogy nincs kétséget kizáróan bizonyítva, hogy az ítéletbeli telefonszámot I. r. vádlott használta volna. Az antropológus szakértői bizonyításra rátérve a védő kiemelte, hogy a szakértő soha nem mondott ki egyezést a felvételeken látható személy és a védenccé tekintetében. A csoportos elkövetés és a bünszervezeti társas elkövetői alakzat tekintetében,

az írásban előadottakat mindenben fenntartotta. A testi sértési cselekmények esetében vitatta, hogy életveszélyt okozó testi sértés kísérlete merülhetne fel. A büntetés kiszabása körében előterjesztett enyhítésre irányuló indítványát is, csakúgy mint a járulékos kérdések körében előterjesztettet, fenntartotta.

II. r. vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen az I. r. vádlott védőjének perbeszédéhez csatlakozott. Álláspontja szerint a három vádlottat együtt kell kezelni. Az elsőfokú bíróság mérlegeléssel állapította meg a tényállást, a bizonyítékokat értékelte, ebből vont következtetést a vádlottak bűnösségére. A II. r. vádlottat leginkább a cellainformációk érintették, ha ezt a bizonyítékot kiemeli a bíróság a bizonyítékok köréből akkor, a vele szemben felépített bizonyítási rendszer összeomlik és a közvetett bizonyítékok nem alkotnak zárt láncolatot, a felmentésre irányuló fellebbezés ezért tekinthető helytállónak. Mindezekre figyelemmel továbbra is felmentésre tett indítványt azzal, hogy amennyiben erre a másodfokú bíróság nem lát alapot akkor másodlagosan a büntetés enyhítését kérte. Indítványozta, hogy az enyhítő körülmények között a rendkívül jelentős időmúlást és az előzetes letartóztatásban töltött idő tartamát is vegye figyelembe az ítéletábra.

III.r. vádlott védője a nyilvános ülésen perbeszédében előadta, hogy egyetért azzal, amit az előtte szóló védők elmondtak. Az elsőfokú eljárás során előterjesztett fellebbezés irányát megváltoztatva elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte, másodlagosan a felmentésre és a büntetés enyhítésére irányuló jogorvoslati nyilatkozatát fenntartotta. Az ügy különlegességének tekintette, hogy tárgyi bizonyítékok a védenccé vonatkozásában nem állnak rendelkezésre, nincs se ujjlenyomat, se sértetti felismerés III. r. vádlottal szemben. A híváslisták elemzése és az étkezdes fényképfelvétel vezette a hatóságot a terhelő tényállás megállapítására. Álláspontja szerint minimális bizonyítékok állnak rendelkezésre a bűnösség igazolására. Ugyanakkor vitatható, hogy az ítéleti tényállásban szereplő mobiltelefont III.r. vádlott használta volna. A védő azt is vitatta, amennyiben valóban ő használta a mobiltelefont abból még nem következik, hogy a III. r. vádlott szerepe mindig ugyanaz lett volna az ügyben. Az étkezdes fényképfelvétellel kapcsolatban pedig előadta, hogy az elsőfokú ítélet nem foglalkozott azzal a ténnyel, hogy ez a fényképfelvétel II. r. vádlott informatikai eszközéről került elő, az elsőfokú ítéletben alapvető indokolási hiányosságokat látott. Hangsúlyozta, ha védenccé mégis ott lett volna a bűncselekmények elkövetésénél, semmilyen bizonyíték nem áll rendelkezésre arra, hogy a bűncselekmény elkövetéséhez három avagy két ember volt szükséges, azt egy személy is végrehajthatta, az elsőfokú bíróság a fenti kérdéssel nem foglalkozott. III. r. vádlott védője hangsúlyozta azt is, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a III.r. vádlottnak nem kellett tudnia hogy a sértettek lakásában a sértettek borába altató kerül. A mérlegelés minden szabályát figyelmen kívül hagyva bocsátkozott az elsőfokú bíróság azon okfejtésbe, miszerint a III. r. vádlott tudott vagy tudhatott, vagy tudnia kellett arról, hogy a sértetteket az I. r. vádlott öntudatlan állapotba helyezi. A fentiek mind feltételezések az elsőfokú bíróság részéről, erre nézve semmilyen indokolás nem található az ítéletben.

I. r. vádlott a másodfokú nyilvános ülésen az utolsó szó jogán előadta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatása során vétett hibák vezettek a bűnösségének megállapításához. I. r. vádlott kiemelte, hogy a vele szemben elvégzett felismertetés módja a nyomozati szaktól kezdve törvénysértő volt, a Be. 122. §. (3) bekezdése a felismerésre bemutatás körülményeit írja le, ami egészen máshogy szól, mint ahogy az ügyész vele szemben azt elvégezte. A tárgyalási szakban az ügyész saját készítésű fényképtablót készített, ami 6 fotóból állt és mindegyik képen I. r. vádlott volt látható. Ebben az esetben nem volt arra esély, hogy a valós elkövetőt ismerjék fel a sértettek. Az ujjnyomat szakértői véleménnyel kapcsolatban kiemelte, hogy az eredeti szakvélemény szerint nem az ő ujjlenyomata volt megtalálható a bűncselekmény elkövetésének helyszínén, sérelmezte, hogy miért nem az első ujjlenyomat szakértőt rendelte ki a törvényszék a bírói szakban. A sértetti

elmondás alapján a poharak el voltak mosva, illetőleg ott sem volt a pohár a helyszínen. Pecsénye Erzsébet igazságügyi ujjnyomat szakértő véleménye az előbb említett okok miatt nem állhatja meg a helyét, hangsúlyozta, hogy a bűncselekményeket nem követte el, összedőlt a vád.

II. r. vádlott a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán kiemelte, hogy a terhére rótt cselekményeknél megjelölt mobiltelefonnal kapcsolatban 2010. december 19. és 2011. december 16.-a közötti híváslistára utal az elsőfokú ítélet 190. oldala, ezzel szemben ő 2010. október 6. napjától előzetes letartóztatásban van, a telefonja pedig lefoglalás folytán a Dunakeszi Rendőrkapitányságon volt. Ez az ítéleti ténymegállapítás álláspontja szerint iratellenes. Kérte, hogy a másodfokú bíróság vegye figyelembe, hogy lassan 6 éve van előzetes letartóztatásban, több mint 20 dicsérete van és a BV kereteken belül szakmát tanult, 2012. óta folyamatosan dolgozik, három gyermeke van, akik közül kettő kiskorú. A nyomozóval szemben előterjesztett panaszait továbbra is fenntartotta, hangsúlyozta, hogy I. r. vádlottra ő soha nem tett terhelő vallomást, a III. r. vádlottat azonban ismerte. Kérte, hogy a másodfokú bíróság jelentősen enyhítse a büntetését vagy helyezze vissza az ügyet első fokra.

III. r. vádlott a másodfokú bíróság előtt a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán külön nem kívánt szólni, a korábban általa előadottakat fenntartotta, és úgy nyilatkozott, hogy a bűncselekményeket nem követte el.

A kétirányú fellebbezések közül kizárólag I.r., II.r. és III.r. vádlottak, valamint védőik enyhítésre irányuló fellebbezései alaposak az alábbiak szerint.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyészi és a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül a Be. 348.§. (1) és (2) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék mindhárom vádlottal szemben hozott ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat a bizonyítási eljárás lefolytatásakor maradéktalanul megtartotta.

Törvényesen járt el akkor is, amikor a 2015. március 20. napján megtartott tárgyalási napon az egyik ülnök személyében bekövetkezett változásra figyelemmel, a tárgyalás anyagának ismertetésével a tárgyalást - a Be. 287.§ (4) bekezdése alapján - megismételte (305. alszámú tárgyalási jegyzőkönyv).

I. r. vádlott védője - „elfogultsági kifogására” - figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat kívánja rögzíteni.

A védő a perorvoslati nyilatkozata indokolásában a Be. 21.§ (1) bekezdés e) pontja alapján az első fokon eljáró ülnökökkel szemben - tartalmát tekintve - kizárási indítványt terjesztett elő. Mivel a védő az indítványát az ügydöntő határozattal szembeni fellebbezésében, azaz értelemszerűen az elsőfokú törvényszéki eljárás befejezését követően nyújtotta be ezért, az a Be. 24.§. és 24/A. §. szerinti rendelkezések alapján alakszerű határozattal már nem volt elbírálható.

A másodfokú bíróság jelen eljárásában pedig megállapította, hogy a védő által az első fokon eljáró ülnök személyével szemben felhozott szubjektív kizárási ok nem alapos, azt semmilyen - akárcsak a védő, vagy védenca által valószínűsített - konkrét körülmény nem támasztotta alá, ezért az ügydöntő határozat elleni fellebbezés elbírálása során nem állapítható meg, hogy a Be. 373.§. (1) bekezdés II. b) pontja alapján az ítélet meghozatalában kizárt bíró (ülnök) vett volna részt. Mindezekre figyelemmel I.r. vádlott védőjének, az említett abszolút eljárási szabálysértésre alapított, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását célzó indítványa nem megalapozott.

A Fővárosi Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének teljességgel eleget tett. A beszerzett bizonyítékokat logikusan, teljes körűen értékelte, mérlegelte. Az elsőfokú bíróság a

bizonyítékértékelő, mérlegelő tevékenységéről igen nagy terjedelemben (elsőfokú ítélet 64. oldalától 344. oldaláig), elemző részletességgel - a másodfokú bíróság számára is - meggyőzően számot adott.

A vádlottak és védőik fellebbezési eljárásban felvetett, az elsőfokú bíróság ténymegállapító tevékenységét támadó érveire figyelemmel az ítélet tábla az alábbiakat állapította meg.

Mindhárom vádlott az eljárás során úgy a nyomozati szakban, mint az elsőfokú bíróság előtt igen szűkszavúan nyilatkozott, alapvetően élt a hallgatás jogával. A vallomásaik azonban abban egyezők voltak, hogy valamennyien tagadták a bűncselekmények elkövetését, bűncselekmény megvalósításával egymást sem terhelték, ugyanakkor a hívásadatok és cellainformációk alapján kétséget kizáróan hozzájuk köthető telefonok tekintetében önmaguknak is ellentmondó nyilatkozatokat tettek.

Ahogy arra az elsőfokú bíróság több helyen is helyesen hivatkozott I. r. vádlott cselekvőségét nem csupán az őt a nyomozás során túlnyomórészt felismerő sértett tanúk nyilatkozatai támasztották alá, hanem az egyes cselekményekhez rendeltén részletesen elemzett cellainformációk és híváslisták adatain túl a bírói szakban felvett szakértői bizonyítás eredménye is.

Az I. r. vádlott felismerésre bemutatást támadó érveire figyelemmel megállapítható, hogy az iratokból egyértelműen kitűnik, I. r. vádlott sértettek általi kezdeti nyomozati felismerésére a II. r. vádlottal szemben folyamatban volt eljárásban lefoglalt laptopon található ún. étkezési kép alapján került sor.

Az elsőfokú ítélet indokolása a jelentőséggel bíró részletekre is kiterjedő alapossággal foglalkozott úgy a nyomozati, mint a bírói szakban fogantatott felismertetési eljárásokkal az ítélet 320-336. oldaláig terjedő részben.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság itt kifejtett okfejtésével alapvetően egyetértett ehhez csupán az alábbiakat kívánja hozzátenni.

Az eljárás adatai alapján valóban megállapítható, hogy I. r. vádlott külseje a tárgyalási szakra, úgy a testalkatát, mint a viselt frizuráját tekintve a nyomozati szakhoz képest jelentősen megváltozott, amely kihatással volt a sértettek általi felismerésre. Az ítélet tábla ugyanakkor arra nézve nem észlelt semmilyen adatot, hogy I. r. vádlott a külsejét szándékosan változtatta volna meg, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából az erre vonatkozó utalásokat mellőzi (elsőfokú ítélet 320. oldal utolsó bekezdés).

I. r. vádlott és védője a fellebbezési eljárásban sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a nyomozóhatóság nem a Be. 122.§-ában meghatározottak szerint folytatta le a felismerésre bemutatási eljárást. A vádlott és védőjének ezen észrevételével kapcsolatban az ítélet tábla az alábbiakat kívánja rögzíteni.

A Be. 78.§. (1) bekezdése alapján a büntetőeljárásban szabadon felhasználható a törvényben meghatározott minden bizonyítási eszköz és szabadon alkalmazható minden bizonyítási eljárás. Ugyanezen törvényhely (2) bekezdése értelmében a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító ereje. Míg a (4) bekezdés szerint nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközökből származó tény, amelyet a bíróság az ügyész vagy a nyomozóhatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerzett meg.

Az eljárás adataiból egyértelmű, hogy a nyomozás kezdeti szakaszában a sértettek számára a beazonosítás ellenőrzése érdekében a II.r. vádlott számítógépéről kinyert ún. étkezdés fotót mutatta be a nyomozóhatóság. E fénykép sértetteknek történő felmutatása egyértelműen nem feleltethető meg a Be. 122.§. szerinti felismerésre bemutatás szabályainak, mivel ennek kritériuma többek között az, hogy a tanúnak a felismerésre legalább három személyt kell bemutatni.

Ugyanakkor a fenti körülmények egyáltalán nem zárják ki, hogy a nyomozó hatóság és később a tárgyalási szakban - az antropológus szakértő kirendelését követően, a megváltozott külsejű vádlottról készült fotó bemutatásával - a bíróság a vádlottról készült fotókat mutasson be a sértetteknek. A szabad bizonyítás rendszerében az idézett törvényhelyek alapján nem kizárt olyan bizonyítás folytatása, amely ugyan nem felel meg a Be. 122.§. (1) bekezdésében írt kritériumoknak, de alkalmas lehet a bizonyítandó tény felderítésére, tisztázására.

A bizonyítási cselekmények korlátját csupán a Be. 78.§. (4) bekezdése jelöli ki, azaz a bíróság az ügyész vagy a nyomozó hatóság bűncselekmény útján vagy más tiltott módon, avagy a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával bizonyítékot nem szerezhethet be és értelemszerűen bizonyítékként nem is értékelhet. Ez utóbbira nézve az eljárás során adat nem merült fel, ezért a nyomozati illetve bírói szakban alkalmazott azon eljárás, amely I.r. vádlottról készült fényképfelvételek tanúknak történő bemutatásából és a tanúkhöz e körben történő kérdésfeltevésekből állt bizonyítási tilalomba nem ütközött.

Az ún. étkezdés kép felmutatásával, valamint az ügyészség által bemutatott vádlotti képekkel valójában nem egy eljárásjogi értelemben vett felismertetési eljárás zajlott, hanem a tanúk kihallgatása egészült ki a nevezett fotók bemutatásával, elemzésével.

A bíróság azonban - a bizonyítékok Be. 78.§-a szerinti értékelésekor, mérlegeléskor - köteles figyelembe venni, hogy a Be. 122.§-ában meghatározottakat meg nem tartó „felismerésre bemutatási eljárás”-ból (valójában tanú kihallgatásból) nyerhető bizonyíték bizonyító ereje jóval csekélyebb, mintha a fenti törvényhely szerinti szigorú kritériumoknak megfelelő eljárás zajlott volna. Ez utóbbi körülmény jelen esetben azért nem vetett fel aggályokat, mert az elsőfokú bíróság is helyesen utalt arra, hogy I.r. vádlott cselekvősegeinek kétséget kizáró bizonyítottságát nem a sértett tanúk felismeréséből, hanem a híváslisták, cellainformációk, ujjnyomat szakértői vélemények adataiból és az egyéb bizonyítékok összevetéséből vezette le, amelyekkel egy irányba mutatott a sértetteknek a fényképfelvételre tett nyilatkozata.

E körben a másodfokú bíróság az alábbiakra kíván még hivatkozni.

Az elsőfokú bírói szakban kirendelt antropológus szakértő egyértelmű azonosságot tárt fel az étkezdés képen kockás ingben szereplő személy és I.r. vádlott között, ez az azonosság a laikus szemlélő számára is egyértelmű, ennek ellenére az I.r. vádlott ezt a tényt is vitatta. A felismerő tanúk is a képen szereplő kockás inges személyben, azaz I.r. vádlottban ismerték fel a sérelmükre megvalósított bűncselekmény elkövetőjét. A rendelkezésre álló iratokból az is megállapítható, - ahogy erre az ítéletábra már utalt - hogy a tárgyalási szakra I.r. vádlott külseje megváltozott, jelentős súlyt veszített, és a frizurája is lényeges változáson ment át, ez utóbbi körülmények a bírói szakban a sértett tanúk felismerési lehetőségét korlátozták, ugyanakkor ez a korábbi vallomások bizonyító erejét nem érintette.

Az elsőfokú bíróság a Be. 75.§. (1) bekezdése alapján a tényállás alapos és hiánytalan, a valóságnak megfelelő tisztázása érdekében három irányban rendelt el hivatalból bizonyítást.

Szakértőt rendelt ki ujjnyomat szakértői vélemény beszerzése érdekében (209.-es alszámú végzés), amelyben a nyomozás során rögzített ujjnyom töredékek tekintetében kért szakvéleményt. A 234-es alszám alatt beérkezett szakértői vélemény szerint a 2/1. tényállási pontban rögzített bűnjel és I.r.

vádlott jobb kezének hüvelykujj lenyomata kategorikusan és minden kétséget kizáróan egyezést mutatott.

Szemben a védői érvekkel az elsőfokú bíróság nem fogadta kritikátlanul a szakértői ténymegállapításokat. Mivel az elsőfokú bíróság számára sem volt egyértelmű, hogy a gépi AFIS rendszer a nyomozás során ugyanezt az egyezést miért nem mutatta ki, ezért helyesen járt el a törvényszék, amikor ennek feloldására a Be. 109.§. alapján a szakértőt az ellentmondásra meghallgatta (305.tárgyalási jegyzőkönyv), továbbá az AFIS rendszerről a BSZKI-tól is felvilágosítást kért és kapott (253. számú irat). A szakértő a tárgyaláson a BSZKI tájékoztatásával egybevágó módon előadta (305. tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldaltól), hogy az AFIS rendszer automatikus működése nem teszi lehetővé a gyengébb minőségben felvett ujjnyomatok azonosítását, - a gépi rendszer kétség esetén nem jelez azonosságot - ezért indokolt az alaposabb, manuális vizsgálat elvégzése is. Ezt végrehajtva a szakértő I.r. vádlott esetében 16 biztos egyezést tudott kimutatni, amely a szakértői protokoll szerint jóval meghaladja a kategorikus azonosság megállapításához szükséges minimálisan 10 egyezési faktort.

A fentiek alapján az ítéletábra megállapította, hogy a szakvéleményben rejlő ellentmondást az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során perrendszerűen feloldotta - a védői indítvánnyal szemben - a Be. 111. §. (1) bekezdése alapján a szakértőtől kért és megkapott teljes körű felvilágosítás miatt más szakértő kirendelésére nem volt szükség és ennek törvényi alapja is teljességgel hiányzott. Az elsőfokú bíróság az előterjesztett védői bizonyítási indítványt az elsőfokú ítélet 364. oldalán írt indokok alapján tehát megalapozottan utasította el, a másodfokú bíróság az I.r. vádlott védője fellebbezési beadványában írt ismételten előterjesztett, a másodfokú nyilvános ülésen továbbra is fenntartott bizonyítási indítványát a törvényszék által korábban kifejtett, továbbá az ítéletábra fent írt indokai alapján szintén elutasította.

Az elsőfokú bírósági iratok 234. alszám alatt található ujjnyom szakértői véleményéből is megállapítható - szemben I.r. vádlott másodfokú eljárásban az utolsó szó jogán elmondottakkal - hogy a beazonosított ujjnyom töredék „űtja”, szakértőhöz kerülése aggályokat nem vetett fel, az ujjnyom azonosítás a szakma szabályainak betartásával zajlott.

A törvényszék hivatalból történő bizonyítása másfelől az antropológus szakértői vélemény beszerzésére irányult. Ez utóbbi I.r. és III.r. vádlott esetében is eredményes volt. Ezzel szemben a genetikai szakértői bizonyítás - bár a szakértői bizonyítás alapjául szolgáló anyagmaradványok rendelkezésre álltak - nem vezetett eredményre.

Az I.r. vádlott védőjének ezzel kapcsolatban felvetett érveire figyelemmel a másodfokú bíróság rögzíti, hogy a genetikai szakértői bizonyítás eredménytelensége értelemszerűen nem vezetett a bűnösség irányába mutató egyéb bizonyítékok kétségessé tételéhez.

A genetikai szakértői bizonyítás eredményességének hiánya ugyanis nem vetette fel a másként történés lehetőségét, csupán a bűnösség irányába mutató bizonyítékok további erősítését nem szolgálta, mivel semmilyen eredménnyel nem járt.

II.r. vádlott a nyilvános ülésen az utolsó szó jogán arra hivatkozott, hogy az ítélet tartalmaz olyan ténymegállapításokat miszerint az ő telefonja feljelentkezett a lakókörnyezetében lévő cellapozícióra akkor is, amikor ő már jelen ügyben előzetes letartóztatásban volt. A fentiekkel kapcsolatban az ítéletábra rögzíti, hogy az elsőfokú ítélet 190. oldala valóban tartalmaz a 2010. december 19. és 2011. december 16. közötti időszakra is cellainformációkat, nyilvánvaló elírás folytán, ami az ítéletből egyértelműen megállapítható.

Az elsőfokú ítélet 188. oldal 5. bekezdéséből egyértelműen kitűnik, hogy az első fokon eljáró bíróság a 2010. május 27. napjától 2010. október 6. napjáig terjedő időintervallumra állapította meg, a II.r. vádlotthoz köthető telefon aktivitását. A telefonszám - az ítéleti megállapítás szerint - ezt

követően már nem forgalmazott. A fentiek pedig teljes mértékben összhangban vannak azzal, hogy II.r. vádlott 2010. október 6. napján került jelen ügyben őrizetbe és ettől kezdve folyamatosan előzetes fogvatartásban van.

I.r. és II.r. vádlottak esetében a terhükre rótt bűncselekmények, a személyükhöz köthető telefonok híváslistái és cellainformációi alapján, kétséget kizáróan bizonyítást nyertek, a fentieket teljes mértékben alátámasztotta az elsőfokú bíróság által részletezett egyéb közvetett bizonyítékok zárt logikai láncolata, ugyanakkor a vádlottak elsősorban telefon használatra vonatkozó önellenmondó nyilatkozatai, valamint a hallgatásuk a bűnösségük irányába mutató, következetesen terhelő bizonyítékok kétségessé tételére nem voltak alkalmasak.

Az öntudatlan állapotba helyezéssel megvalósuló elkövetési módszer tekintetében a nyomozás során eljáró szakértők valamint a bírói szakban kirendelt dr. Zacher Gábor igazságügyi toxikológus szakértő részletes szakértői véleményt adtak (bíróági irat 207. tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldal és 272. tárgyalási jegyzőkönyv 3. és 5. oldaltól). E szerint a sértettek által következetesen előadott klinikai tünetek alapján is megállapíthatóvá vált, hogy valamennyi esetben az életveszélyes állapot kialakulásának reális lehetősége fennállt, míg egy esetben 2.4. tényállási pont (sértett) a közvetlen életveszélyes állapot be is következett.

III.r. vádlott cselekvőségével kapcsolatban, a vádlott és védője fellebbezésében foglaltakra, továbbá a nyilvános ülésen előadottakra figyelemmel az ítéletábra az alábbiakat állapította meg.

III. r. vádlottal kapcsolatban állt rendelkezésre a legcsekélyebb számú bizonyíték, azonban ezek alkalmasak voltak az ítéletábra által megváltoztatott jogi minősítés szerinti bűnösségének bizonyítására.

A III.r. vádlott a nyomozás kezdeti szakaszában a hozzá köthető telefon vádbeli időszakban történő használatát elismerte. Később a tárgyaláson élt ugyan a hallgatás jogával, azonban rövid, összefüggő vallomást tett (48. tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldal), amelyben előadta, hogy a telefont mégsem ő használta, a nyomozati beismerését visszavonta. Ezt azzal indokolta, hogy a nyomozó hatóság eljáró tagja nyomására tett korábban beismerő vallomást. A másodfokú bíróság előtti nyilvános ülésen III. r. vádlott pedig már arra hivatkozott, hogy a nyomozó elferdítette a vallomását, a jegyzőkönyveket, így a tanú kihallgatási és a gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyveket is csak az ügy lezárása után írták vele utólag alá és nem is tudja, hogy mi került a jegyzőkönyvekbe.

Az ítéletábra álláspontja szerint törvényesen járt el az elsőfokú bíróság amikor a telefonhasználat tekintetében a III.r. vádlott elsőként tanúként tett, majd gyanúsítottként fenntartott vallomására alapította az ítéleti tényállás ezen részét. Egyfelől ezt az egyéb bizonyítékok is alátámasztották, mivel ebben az időben két másik ügyben is, más hatóság előtt ugyanígy nyilatkozott a III. r. vádlott (nyomozati iratok 8691. és 8693. oldal) másfelől az eljárás egyéb adatai is egyértelműen erre utaltak, az alábbiak szerint.

III.r. vádlottat tanúként 2011. november 17-én törvényes keretek között hallgatták ki az önvádra kötelezés tilalmára is figyelmeztetve (nyomozati irat 2. kötet 799.-803. oldalig). Ekkor, ebben az eljárásjogi pozícióban elismerte a kérdéses telefon használatát, ezt a vallomását nem csupán a rendőrségen tartotta fenn, hanem később terheltként a kényszerintézkedés tárgyában a nyomozási bíró előtti eljárásban, védő jelenlétében is (nyomozati irat 17. kötet 8579. oldal).

Ehhez képest a híváslisták és a cellainformációk beszerzésére (nyomozati irat 17. kötet 8659. oldal) csupán 2012. április 17. napján került sor, jóval az első telefonhasználatot elismerő nyilatkozata után. Az elismerő nyilatkozat beszerzésekor tehát a nyomozó hatóság részéről még felesleges lett

volna III. r. vádlott beismerését „kierőszakolni” mivel ekkor még a hatóság előtt a hívásforgalmazás adatai nem voltak ismertek.

A III. r. vádlott által a fellebbezésében és a másodfokú nyilvános ülésen felhozottakat továbbá megcáfolja az a körülmény is, hogy a vádlott gyanúsítottkénti első kihallgatására 2012. február 8-án (nyomozati irat 17. kötet 8629. oldal) védő jelenlétében került sor, amelyen a III. r. vádlott nem vetette fel az általa az eljárás későbbi szakaszában sérelmezetteket, a jegyzőkönyvet pedig úgy a védő, mint a gyanúsított aláírta.

Ahogy arra a törvényszék is helyesen utalt, III. r. vádlottat terhelő közvetett bizonyítékok zárt logikai láncolatot alkottak, azzal szemben csupán a III. r. vádlott önellentmondásos és egyéb bizonyítékokkal megcáfolt védekezése és a hallgatása állt.

A törvényszék által is hivatkozott fontos körülmény, hogy III. r. vádlottról készült fotók kerültek elő II. r. vádlott lefoglalt laptopjáról, továbbá az antropológus szakértő is valószínűsítette, hogy a 2.5. tényállási pontban szereplő kétszeri sikertelen pénzfelvételnél az érintett ATM III. r. vádlottról készített fotót (nyomozati irat 7649. oldal, 245. alszámú antropológus szakértői vélemény). Az említett bűncselekmények helyszínéhez és a vádlott társakhoz köthető cellainformációk, híváslisták alapján III. r. vádlott bűnsegédi bűnrészessége kétséget kizáróan bizonyítást nyert.

Ugyanakkor az elsőfokú ítélet 358. oldal 2. bekezdés utolsó részében III. r. vádlott tudattartalmáról írtak is azt igazolják, hogy az elsőfokú bíróság álláspontja szerint sem bizonyítható, hogy a III.r. vádlottnak tudnia, látnia kellett volna milyen módon hajtják végre a vagyon elleni erőszakos bűncselekményt, azaz a rablást a vádlott társai. Ennek ellenére a törvényszék a rablásokhoz nyújtott bűnsegély tekintetében állapított meg bűnösséget, valamint ennek alapjául szolgáló ítéleti tényállást fogalmazott meg (elsőfokú ítélet 18. oldal). Az ítéletábra ezzel szemben, az elsőfokú bíróság helyes mérlegelő tevékenységére is figyelemmel megállapította, hogy semmilyen terhelő adat nem áll rendelkezésre arra nézve, hogy a III. r. vádlott tudott volna a vádlott társai rablási szándékáról, ezért a Be. 4.§.(2) bekezdésében meghatározott in dubio pro reo elve alapján a cselekményeket csupán a kétséget kizáróan bizonyított, nem erőszakos vagyon elleni bűncselekményekhez (lopás) nyújtott bűnsegélynek minősítette a későbbi jogi indokolásban kifejtettek szerint.

A Fővárosi Ítéletábra álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék által helyes mérlegelés útján megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, az az alábbi helyesbítésekkel, kiegészítésekkel irányadó volt a másodfokú felülbírálat során.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján, az iratok tartalmára figyelemmel az alábbiakkal helyesbíti, illetve kiegészíti.

- Az ítéletábra a törvényszék ítéletének tényállási részéből valamennyi olyan kijelentést mellőzi, amely feltételezéseket fogalmaz meg, továbbá amelyek a bizonyíték értékelő tevékenységről adnak számot, ez utóbbiakat az indoklási részbe helyezi át.
- Az ítéletábra az ítéleti tényállásból (elsőfokú ítélet 18. oldal 2. bekezdés) mellőzi azon kijelentést, miszerint III. r. vádlott pontosan tudta, hogy az egyes helyszínekre illetve onnan elszállított társai sorozatos rablásokat követnek el.

A tényállást pedig kiegészíti azzal, hogy III.r. vádlott esetében nem volt megállapítható, hogy tudott volna I. r. vádlott elkövetési módszeréről (a sértettek öntudatlan állapotba helyezéséről), azonban arról tudomással bírt, hogy a vádlottak az egyes helyszíneken vagyon elleni bűncselekményeket követnek el.

- A 2.5. tényállási pontból (elsőfokú ítélet 27. oldal 4. bekezdés) az ítélet tábla mellőzi azt a mondatrészt, miszerint az okozott kár bizonyítható összege még az ötmillió forintos elkövetési értékhatár alatt maradt.

A Fővárosi Ítélet tábla álláspontja szerint -szemben a vádlottak és védőik érveivel - a Fővárosi Törvényszék bizonyíték értékelő tevékenysége és arról történő számot adása során mindvégig figyelemmel volt a Be. 4.§. (2) bekezdésében meghatározott alapelvre, amely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére. Azokban az esetekben, amikor az elsőfokú bíróság a bizonyíték értékelés során kétségeket észlelt, azokat minden alkalommal a vádlottak javára értékelte a tényállás megállapítása során.

Az elsőfokú ítéleti tényállás ez irányú helyesbítésére csupán a Be. 258.§. (3) bekezdés c) és d) pontjában írt szabályozásra figyelemmel volt szükség, amely szerint az ítélet indokolása összefüggően, de - a különböző alpontokban írt indokolási elemekre figyelemmel - elkülönült egységekben tartalmazza a bíróság által megállapított tényállást és a bizonyítékok számba vételét, értékelését. Ebből levezethetően az elsőfokú ítélet történeti tényállásába nem tartozhatnak a tényállás megállapításának alapjául szolgáló bizonyíték értékeléshez kapcsolódó érvek. Ez utóbbiaknak a bizonyítékok számbavétele és értékelése körében van helyük.

Másfelől ahogy arra az ítélet tábla már utalt, az elsőfokú bíróság III. rendű vádlott cselekvőségével kapcsolatban is szigorúan érvényesítette a Be. 4.§.(2) bekezdésében meghatározott mérlegelési elvet, ennek ellenére az ítéleti tényállásban az erőszakos vagyon elleni bűncselekményre is kiterjedő tudattartalmat állapított meg, amelynek helyesbítése az elsőfokú helyes mérlegelésre is figyelemmel szükségessé vált a másodfokú eljárásban.

A fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel teljes körűen megalapozottá vált elsőfokú ítéleti tényállás a másodfokú eljárásban - a Be. 351.§. (1) és a Be. 352.§. (2) bekezdése alapján - irányadó volt, a tényállást támadó vádlotti és védői fellebbezések eredményre nem vezethettek.

A Fővárosi Törvényszék okszerűen következtetett mindhárom vádlott bűnösségére, valamennyi terhükre rótt cselekmény tekintetében.

A Fővárosi Ítélet tábla előrebocsátja, hogy I.r., II.r. és III.r. vádlottak terhére rótt vagyon elleni erőszakos bűncselekmények esetében a bünszervezetre utalást mellőzte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottak cselekvősége sem az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény 137. §. 8., sem az azzal teljes mértékben azonos tartalmú Btk. 459.§.(1) bekezdés 1. pontjában meghatározott bünszervezetben elkövetés kritériumainak nem felelt meg. A másodfokú bíróság által helyesbített ítéleti tényállás szerint III. r. vádlott esetében nem volt megállapítható, hogy tudott volna I. r. vádlott elkövetési módszeréről (a sértettek öntudatlan állapotba helyezésétől). Ebből okszerűen következik, hogy a bünszervezetben történő elkövetés feltételül szabott összehangolt működés sem jellemezte a csoport valamennyi tagját, a társas elkövetési forma nem érte el azt a szervezetségi szintet, amely - a 4/2005. számú Büntető jogegységi határozatban foglaltakra is figyelemmel - a bünszervezeti elkövetés megállapítását vonhatta volna maga után.

A másodfokú bíróság ugyanakkor a szubszidiaritás folytán megállapítható bünszövetséget, mint minősítő körülményt valamennyi olyan esetben megállapította, amikor az, a szóban forgó bűncselekmény minősítő körülménye volt.

A fentieket az ítélet tábla azért tartotta szükségesnek az indokolás e részében rögzíteni, mivel a Btk. 2.§.-ában meghatározott időbeli hatályra vonatkozó rendelkezések alkalmazását alapvetően

meghatározta, hogy a vádlottak terhére róható bűncselekmények bünszervezetben elkövetettnek minősülnek-e vagy sem.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor I. r. és II. r. vádlottak esetében a Btk. 2.§. (1) bekezdése alapján a terhükre rótt bűncselekményeket az elkövetésük idején hatályban lévő büntetőtörvény szerint bírálta el, mivel - az elsőfokú ítélettől részben eltérő indokok alapján - az elbíráláskor hatályos anyagi jogi rendelkezések az I. és II. r. vádlottra nézve szigorúbb elbírálást eredményeztek volna az alábbiak szerint.

I.r. és II. r. vádlottak mindketten úgy az elkövetéskori, mint az elbíráláskori anyagi jogi rendelkezések szerint különös visszaesőknek minősülnek. Az elbíráláskor hatályos Btk. alkalmazása esetén, már nem a másodfokú bíróság által mellőzött bünszervezeti elkövetés, hanem a különös visszaesőkre vonatkozó hátrányos jogkövetkezmények, azaz a különös visszaesői minőség büntetési tételkeretet tágító rendelkezései miatt lett volna kedvezőtlenebb számukra az új Btk. alkalmazása.

I.r. és II.r. vádlottak terhére rótt, legmagasabb büntetési tételkerettel büntetendő 2.5. szerinti rablási cselekmény hiába minősülne az elbíráláskor hatályos Btk. szerint kedvezőbbben és ennek folytán az 5-15 évig terjedő büntetési tételkeret helyett 5-10 évig terjedő szabadságvesztéssel lenne fenyegetett, azonban az elbíráláskori Btk. - 2015. július 1-től hatályos - különös visszaesőkre vonatkozó szabályozása, összességében magasabb büntetési tételkerettel rendelné büntetni a vádlottak cselekményeit, mint az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. tv.. Az elbíráláskor hatályos anyagi jogi rendelkezések szerint a Btk. 81.§. (4) bekezdése alapján ugyanis ún. dupla aszperációt kell elvégezni a különös részi büntetési tételkereten. Ez utóbbi azt jelenti, hogy először a Btk. 89.§. (1) bekezdése alapján a 10 éves tételkeretet kellett volna 15 évre, majd a 81.§. (4) bekezdése szerint az így megemelt büntetési tételt a 81. §. (3) bekezdése alapján ismét a felével a - Btk. új generális maximumára figyelemmel - 22 és fél évre kellett volna felemelni.

Ezzel szemben az elkövetéskor hatályos Btk. (1978. évi IV. törvény 97. §. (1) bekezdés) alapján a generális maximum nem haladhatta meg a 20 évet. Így az elbíráláskor hatályos törvényi rendelkezések esetén az I. és II. r. vádlottal szemben 5-22 és fél évig, míg az elkövetéskor hatályos anyagi jogi rendelkezések szerint csupán 5-20 évig terjedő szabadságvesztés vált kiszabhatóvá. Fontos körülmény, hogy a bünszervezeti elkövetésre történő utalás mellőzése ellenére az elsőfokú bíróság által is írt okból az 1978. évi IV. törvény 47.§. (4) bekezdés a) pontja alapján, míg az elbíráláskor hatályos Btk. 38.§. (4) bekezdés d) pontja alapján sem az I. sem a II. r. vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra, ezért az új Btk. más esetekben kedvezőbb feltételes szabadságra bocsátást lehetővé tevő rendelkezései sem érvényesülhettek.

Mindezekre figyelemmel az I. és II. r. vádlottak esetében az ítéltábla az elkövetéskor hatályos anyagi jogi rendelkezéseket alkalmazta.

III. r. vádlottra nézve azonban a Btk. 2.§. (2) bekezdésére figyelemmel, a terhére rótt cselekmények elbírálásakor hatályos Btk. a kedvezőbb. Az elsőfokú bíróság által a III. r. vádlott terhén megállapított rablási cselekményeket a másodfokú bíróság lopásnak minősítette ezért az értékhatár változás folytán a vele szemben kiszabható büntetés tételkerete az elbírálás idejére kedvezően változott. A legsúlyosabb minősítés alá eső lopási cselekmények 2-8 év helyett 1-5 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetettek (6 esetben), míg az elkövetéskor 1-5 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett lopási cselekmények az elbíráláskor 3 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendők. A III. r. vádlottra irányadó büntetési tételkeret, a halmazati büntetésre is figyelemmel 1-7 és fél évig terjed az elbíráláskori rendelkezések szerint, míg az elkövetéskor pedig 1-12 éves tételkeretben volt büntetendő. A feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét III. r. vádlott esetében az elsőfokú bíróság csupán a bünszervezetben történő elkövetés miatt zárta ki, ez utóbbi társas elkövetői alakzatot, azonban a másodfokú bíróság mellőzte, ezért III. r. vádlott esetében megnyílt a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége ez pedig az elkövetéskor

hatályos törvény szerint a szabadságvesztés $\frac{3}{4}$ részének míg az elbíráláskor hatályos törvény szerint a $\frac{2}{3}$ részének kitöltését követő napon válhat esedékessé. Ez utóbbi körülményekre figyelemmel a Btk. 2.§. (2) bekezdése alapján III. r. vádlottal szemben az ítélőtábla az elbíráláskor hatályos kedvezőbb anyagi jogi rendelkezéseket alkalmazta.

A Fővárosi Törvényszék I. r. és II. r. vádlottak terhére rótt bűncselekményeket túlnyomórészt helyesen minősítette, azonban az ítélőtábla I.r. vádlottal szemben a 9 rb. bünszervezetben társtettesként elkövetett rablás büntetteként értékelt cselekményeket, 9 rb. társtettesként elkövetett rablás büntettének (1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés c./ pont I. és II. fordulat), a 9 rb. bünszervezetben elkövetett rablás büntetteként értékelt cselekményeket 8 rb. rablás büntettének (1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés c./ pont I. és II. fordulat), valamint rablás büntettének (1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (4) bekezdés c./ pont) minősítette.

A 3 rb. társtettesként elkövetett rablás büntettének, valamint a 4 rb. rablás büntettének minősített cselekmények anyagi jogi megjelölése helyesen pedig: 1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés c./ pont I. fordulat.

II.r. vádlottal szemben a 9 rb. bünszervezetben társtettesként elkövetett rablás büntetteként értékelt cselekményeket, 9 rb. társtettesként elkövetett rablás büntettének (1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés c./ pont I. és II. fordulat), a 9 rb. bünszervezetben, felbujtóként elkövetett rablás büntetteként értékelt cselekményeket 8 rb. bűnsegédként elkövetett rablás büntettének (1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés c./ pont I. és II. fordulat), valamint bűnsegédként elkövetett rablás büntettének (1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (4) bekezdés c./ pont), továbbá a 4 rb. felbujtóként elkövetett rablás büntettének értékelt cselekményeket, 4 rb. bűnsegédként elkövetett rablás büntettének (1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés c./ pont I. fordulat) minősítette.

A 3 rb. társtettesként elkövetett rablás büntettének minősített cselekmények anyagi jogi megjelölése helyesen pedig: 1978. évi IV. törvény 321.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés c./ pont I. fordulat.

Ahogy arra az ítélőtábla az ítélet indokolásában már hivatkozott, a vádlottak terhére rótt vagyoni elleni erőszakos bűncselekmények esetében a másodfokú bíróság a bünszervezetre utalást mellőzte, ugyanakkor mindazon esetekben, amikor a legsúlyosabb társas elkövetői alakzat - a bünszervezeti elkövetés - nem volt megállapítható, a másodfokú bíróság az 1978. évi IV. tv. 137.§. 7. pontjában meghatározott bünszövetséget állapított meg, mivel ezeknél a bűncselekményeknél rögzíthető volt, hogy két vagy több személy bűncselekményeket szervezetten követett el, azonban nem jött létre bünszervezet. Erre tekintettel a fentiek szerint megvalósított rablási cselekményeknél a bünszövetséget, mint minősítő körülményt az ítélőtábla megállapította.

Annak ellenére, hogy III. r. vádlott terhére rótt bűncselekmények a másodfokú bíróság megváltoztatott jogi minősítésére figyelemmel már nem minősültek rabláshoz nyújtott bűnsegédi magatartásnak, csupán a lopáshoz nyújtott bűnsegélynek, a csoportos elkövetés I. r. és II. r. vádlott terhén, a rablási cselekmények esetében továbbra is megállapítható volt. Ennek indoka, hogy a csoportos elkövetés megállapíthatóságánál nem kizáró ok, ha a csoport egyik tagja - jelen esetben III. r. vádlott - alanyi okból, a tudattartalmára (annak bizonyos fokú hiányára) figyelemmel nem büntethető a súlyosabban minősülő vagyoni elleni erőszakos bűncselekmény miatt.

III. r. vádlott a tárgyi oldalát tekintve ugyanis olyan bűnsegédi magatartást tanúsított, amely alapján a vagyoni elleni erőszakos bűncselekményért büntetőjogilag felelősségre vonható I. és II. r. vádlottak

cselekményének jogi minősítése során - az 1978. évi IV. törvény 137.§. 13. pontja szerinti - csoportba beleszámított. Ez utóbbi jogi érvelést támasztja alá a bírói gyakorlat is (BH. 1987. 194.). A fentiekén túl a 2.5. pontban meghatározott cselekmény az elkövetéskor hatályos törvényben meghatározott 1978. évi IV. törvény 138/A.§. c) pontjában írt értékhatárra figyelemmel, úgy I. r. , mint II. r. vádlott esetében az 1978. évi IV. törvény 321.§. (1) bekezdés, (4) bekezdés c) pontja szerint minősül, az elsőfokú bíróság által alkalmazott minősítés helyett.

A Fővárosi Ítéltáblának a Fővárosi Törvényszéktől eltérő volt a jogi álláspontja II. r. vádlott társas elkövetésekhez kapcsolódó bűnrészesi magatartásának megítélése tekintetében.

Azon esetekben, amikor az elsőfokú bíróság II. r. vádlott cselekvőségét felbujtásként értékelte, a másodfokú bíróság a részesi alakzatot az 1978. évi IV. törvény 21.§. (1) bekezdése helyett, annak (2) bekezdése szerinti bűnsegédi bűnrészesiséggé minősítette. A megállapított ítéleti tényállás szerint ugyanis I. r. vádlottban már II. r. vádlott támogató cselekvőségét megelőzően kialakult a vagyon elleni erőszakos bűncselekmények elkövetésére irányuló szándék. II. r. vádlott szervező, sértetteket felkutató tevékenysége csupán előmozdította, támogatta az I. r. vádlott tettesi magatartását ezekben az esetekben, azonban a felbujtói minőséghez szükséges tettesre gyakorolt szándék kiváltó hatást már nem fejthette ki, csupán szándék erősítőleg hatott az I. r. vádlottra.

A 3.rb. társtettesként elkövetett rablás büntetnének minősített cselekmények anyagi jogi megjelölésénél a fordulat pontosítására azért volt szükség, mert ez fejezi ki a bünszövetségben történő elkövetést, ez azonban minősítés változtatást nem vont maga után, mivel maga az elsőfokú bíróság is ekként minősítette - indokolása szerint - a szóban forgó bűncselekményeket.

Az ítéltábla III. r. vádlott terhére rótt valamennyi bűncselekményt az elsőfokú bíróságától eltérően minősítette, ennek oka egyfelől a másodfokú bíróság által helyesbített tényállásból fakad, miszerint III. r. vádlott terhén nem volt megállapítható hogy bűnsegédként tudott volna arról, hogy I. r. illetve II. r. vádlott a vagyon elleni bűncselekményeket a sértettek öntudatlan állapotba helyezésével valósítják meg, csupán az volt kétséget kizáróan bizonyított, hogy vagyon elleni bűncselekmények elkövetéséhez nyújt segítséget. A III.r. vádlotti cselekmények körülményeiből és a korábban az ítéltábla által már kifejtett érvekből egyértelműen megállapítható volt, hogy a Btk. 14.§ (2) bekezdése alapján a rablásokat elkövető vádlott társainak, lopási szándékkal fizikai bűnsegélyt nyújtó III.r. vádlott, a társai tevékenységeihez kapcsolódó lopási bűnsegélyként értékelt cselekményeit a Btk. 459.§ (1) bekezdés 2. pont szerinti bünszövetségben, e törvényhely (6) bekezdés a) és b) pontja szerinti értékekre és az (1) bekezdés 28. pontja szerint rendszeres haszonszerzésre törekedve, üzletszerűen követte el. Másfelől a teljes körű minősítés változást az indokolta, hogy a másodfokú bíróság az időközben bekövetkezett anyagi jogi változásokra figyelemmel valamennyi bűncselekményt egységesen az elbíráláskor hatályos anyagi jogi rendelkezések szerint minősített.

Mindezekre figyelemmel III. r. vádlott terhére rótt bűncselekményeket a másodfokú bíróság 6 rb. bűnsegédként elkövetett lopás büntetnének (Btk.370.§ (1) és (2) bekezdés ba./, bb./, (4) bekezdés b./ pont), (2.3, 2.5,2.10,2.14,2.15,2.16)

10 rb. bűnsegédként elkövetett lopás büntetnének (Btk.370.§ (1) és (2) bekezdés ba./, bb./, és (3) bekezdés b., ba./ pont), (2.1,2.4,2.6,2.7,2.11,2.17,2.20,2.22,2.24,2.25)

2 rb. bűnsegédként elkövetett lopás vétségének (Btk.370.§ (1) és (2) bekezdés b./, ba./, bb./ pont) (2.18,2.19) és

2 rb. információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás büntette kísérletének (Btk.375.§ (1) és (5) bekezdés) (2.5) minősítette.

Egyebekben a Fővárosi Törvényszék mindhárom vádlott tekintetében a terhükre rótt bűncselekményeket helyesen minősítette és a jogi indokolása is mindenben helytálló.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket mindhárom vádlott esetében túlnyomórészt helyesen sorolta fel és azokat az elsőfokú bíróság jogi minősítéséhez igazodóan alapvetően helyesen is értékelte. A másodfokú bíróság azonban valamennyi vádlott esetében a bünszervezetre utalást mellőzte, II. r. vádlottal szemben az elsőfokú bíróság által felbujtóként minősített cselekményeket enyhébb, részesi alakzatú bűnsegédként elkövetett vagyon elleni erőszakos bűncselekményeknek minősítette, ez utóbbi súlya azonban csekély, figyelemmel a vádlott tényleges tevékenységére. További enyhítő körülményként volt értékelhető az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt 1 éves időmúlás is. III. r. vádlott esetében pedig a terhére rótt legsúlyosabb bűncselekmények büntetési tételkerete - a másodfokú ítéletben leírtak szerint - jelentősen csökkent.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság indokoltnak látta a büntetések enyhítését - mindhárom vádlott esetében - az irányadóvá vált büntetési tételkeretek, valamint a belső arányosság követelményeire is tekintettel.

Az ítélet tábla a büntetéseket I. r. és II. r. vádlottakkal szemben helyesen, mint különös visszaesőkkel szemben tekintette kiszabottnak.

Ennek indoka, hogy a különös visszaesői minőség nem a bűnösséghez, és nem is a bűncselekmények jogi minősítéséhez kapcsolódik az 1978. évi IV. törvény rendszerében hanem, az anyagi jogi rendelkezések a szankciók körében a különös visszaesői minőséghez hátrányosabb jogkövetkezményeket fűznek, ezért ennek feltüntetése a bírói gyakorlat szerint az ítélet rendelkező részének büntetést kiszabó részében indokolt.

A másodfokú bíróság III. r. vádlottal szemben a Btk. 35. §. (1) bekezdése alapján kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a Btk. 37. §. (2) bekezdés a) pontja alapján börtön fokozatban állapította meg, a Btk. 38.§. (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel pedig kimondta, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható. III. r. vádlottal szemben a Btk. 61.§. és 62. §.-a alapján alkalmazta a közügyektől eltiltást, mint mellékbüntetést.

Az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, amikor a magánfelek által előterjesztett polgári jogi igényt elbírált, azonban a polgári jogi igényként elbírált követelések jogcímét elmulasztotta megjelölni, ezt az ítélet tábla pótolta.

A törvényszék törvényesen rendelkezett, amikor a polgári jogi igény érdemi elbírálására figyelemmel a vádlottakat illeték fizetésére kötelezte, azonban az illeték összegét tévesen jelölte meg, továbbá az e körben kifejtett indokolása is hiányos az alábbiak szerint.

Az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. §. (1) a) pontja alapján az illeték mértéke a pertárgy értékének 6%-a, de legalább 15.000. forint, legfeljebb 1.500.000. forint. Az Itv. 59.§. (1) bekezdése alapján az elmarasztalt vádlottakat kell kötelezni az illeték feljegyzési jog alapján le nem rótt illeték megfizetésére. Az illeték összegét a másodfokú bíróság a rendelkező részben a fenti törvényhelyek alapján állapította meg.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek. E körben az ítéltábla az I.r. vádlott védőjének fellebbezési nyilatkozatában foglaltakra figyelemmel az alábbiakat kívánja még rögzíteni. Az elsőfokú bíróság az ügy megítélésével szoros összefüggésben rendelt el genetikai szakértői bizonyítást, amely eredményre nem vezetett. Ez utóbbi körülmény azonban nem jelenti azt, hogy a genetikai szakértő bevonása szükségtelen lett volna, mivel a szóban forgó szakértői bizonyítás a vád tárgyává tett tények tisztázását célozta, eredményességétől vagy eredménytelenségétől függetlenül. Erre figyelemmel helyesen járt el a törvényszék, amikor a genetikai szakértői bizonyítás folytán felmerült bűnügyi költség nézve nem tartotta alkalmazhatónak a Be. 338. § (2) bekezdés második mondatát.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. §. (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 371. §. (1) bekezdésére figyelemmel helybenhagyta.

Az iratok alapján rögzítette a másodfokú bíróság I. r. vádlott lakcímét.

A Fővárosi Ítéltábla a Btk. 92. §. (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet meghozataláig mindhárom vádlott által előzetes letartóztatásban töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 381.§. (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2016. év szeptember hó 15. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Ujvári Ákos sk.
előadó bíró

Dr. Fatalin Judit sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 25.B.539/2013/374. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 2.Bf.355/2015/28. számú ítéletében írt változtatásokkal 2016. szeptember hó 15. napján I. r., II. r. és III. r. vádlottakkal szemben jogerős és végrehajtható.

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Bradáné Bódi Ilona
tisztviselő